In dit nummer o.a.:

TOEKOMST VAN HOGAR	4
AGUARDIENTE	5
DE COLOMBIAANSE GEIT	7
MOOI, SPANNEND EN ZEER EMOTIONEEL ADOPTIEVERHAAL	12
REISVERSLAG EJE CAFETERO	14
WETENSWAARDIGHEDEN	16
PAULI-PRAAT	17

Stichting Hogar helpt!

HOGAR nieuws

2024
nummer 2 - winter
JAARGANG 29

HOGAR-Nieuws is een uitgave voor Stichting-Hogar

In memoriam Pater Winfrido J. Vercraeye

10

VOORWOORD

Beste lezers,

Op de drempel van 2025 hier weer ons magazine!

Met natuurlijk de gebruikelijke bijdragen van onze voorzitter Hans Kersten, maar ook van 2 families. Heel veel dank en respect familie Baan voor het delen van jullie openhartige verhaal!

Stichting HOGAR bestaat inmiddels ruim 46 jaar. De jaren gaan tellen en het wordt voor onze voorzitter wat lastiger om elk jaar Colombia te bezoeken. Dat betekent ook dat de updates van de projecten wat minder vaak geschreven zullen worden. Hierdoor zal het HOGARnieuws vanaf 2025 nog éénmaal per jaar verschijnen in plaats van tweemaal per jaar. Het abonnementsgeld blijft ongewijzigd, namelijk 15 euro per jaar.

Het positieve is dat er dan extra geld naar de projecten zal gaan! Want: de projecten die we steunen, willen we ook blijven steunen met jullie hulp. Er blijft nog altijd genoeg te doen om deze kinderen onderdak of onderwijs te kunnen bieden. We vertrouwen op jullie blijvende steun!

We wensen jullie veel leesplezier met dit magazine. Mede namens onze redactie en het bestuur van Stichting HOGAR alvast hele fijne feestdagen en een gelukkig en gezond 2025!

HOE LANG NOG?

4 Ruim 45 projectreizen en op naar 50 jaar Hogar!

DE KERK VAN BUGA

6 Over-over-over broer van de over-over-over grootvader van Fausto?

KINDEROPVANG EN PROJECTEN

8 12.000 Luiers en uitjes naar het zwembad van een rijke buurman.

PADRE VERCRAEYE

10 In memoriam: 'een man om van te houden'

TOUR DE EJE CAFETERO

14 Colombiareis van Familie Verweij uit Eindhoven

Abonnee worden? Mail ons dan op *leden@hogarnieuws.nl* U bent van harte welkom!

HOGAR-Nieuws staat boordevol foto's en updates van alle projecten waar Stichting HOGAR al jarenlang haar steun aan geeft. Projecten die ook echt van de grond zijn gekomen door de tomeloze inzet van de vrijwilligers. Mooie en bijzondere projecten waar ook nog groei in zit. Hierdoor heeft Stichting HOGAR een goede naam opgebouwd binnen de verschillende gemeenschappen waarin de projecten zich bevinden. Maar ook de lokale overheden weten Stichting HOGAR inmiddels te vinden en te waarderen als volwaardige partner en adviseur op het gebied van projecthulp. Dankzij de donaties en de goede besteding daarvan krijgen immers duizenden kinderen een kans op een betere toekomst!

Abonnement

U kunt abonnee worden van HOGAR-Nieuws voor maar €15,- per jaar.
U wordt 2 keer per jaar middels het magazine op de hoogte gehouden van de voortgang van alle bestaande projecten en de financiële kant ervan. Niet alleen in beeld, maar ook in geschrift wordt gedetailleerd weergegeven hoe alles ervoor staat en wat er precies dat jaar gedoneerd is.

Een kind, een maaltijd!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn

o.v.v. 'Maaltijd'

een maand lang eten op school

Een kind, een tas!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn

o.v.v. 'schooltas'

Voorwoord

Van de voorzitter

In deze uitgave, naast de projectverslagen, tevens een paar wetenswaardigheden over het land van onze kinderen!
Ook vraag ik uw speciale aandacht voor 'Stichting HOGAR, hoe lang nog'?

In dat schrijven maakt u kennis met de bestuursafspraken zoals wij die zien met betrekking tot de toekomst van Stichting HOGAR.

HANS KERSTEN

STICHTING HOGAR, HOE LANG NOG !

Tijdens de bestuur vergadering van half november jl. kwam aan de orde tot wanneer Stichting HOGAR Projecthulp nog moet blijven bestaan. We moeten er open en eerlijk over zijn, "hoe oud mogen we worden"? Wachten tot de kaars is opgebrand of moet je realistisch zijn en voor die tijd een einddatum afspreken?

Vanaf de bemiddelingstop op 1 januari 2010 zijn er geen nieuwe kinderen meer uit Colombia gekomen en zijn we doorgegaan als Stichting HOGAR Projecthulp. (In 1985 was HOGAR gestart met project ondersteuning). Een uitstekende beslissing om door te gaan want we hebben veel prachtige projecten opgebouwd gedurende de extra afgelopen 14 jaren. Zoals u bekend is hebben we ons, de afgelopen jaren, al steeds meer beperkt tot de bestaande projecten door deze goed te onderhouden en daarmee een stukje toekomst te bewerkstelligen. Dit is o.a. voortgekomen uit het langzamerhand teruglopende budget. Dan is nu dus de hamvraag "Stichting HOGAR hoe lang nog". Het leek ons een goed idee om de vijftig jaren vol te maken! Dat zal dan medio 2028 zijn!

Door die beperking van de projecten is het onzinnig om in elke HOGAR nieuws uitgave weer opnieuw uit te leggen wat het betreffende project inhoud. U weet zo langzamerhand wel wat bv. het project Casa del buen Dios inhoudt en dat we daar viermaal per jaar eten en verdere benodigdheden doneren. Door middel van het HOGAR-nieuws werd u daar de laatste jaren tweemaal per jaar van op de hoogte gehouden. En dat voor maar 15 Euro per jaar! Maar door deze beperking van de uitleg over de projecten heb ik mij wat meer gestort op het schrijven van Colombiaanse wetenswaardigheden. Op zich wel leuk maar dat is niet echt de bedoeling van dit blad. We laten het kaarsje dus alvast iets lager branden door met ingang van het komende jaar 2025, u alleen aan het eind van het jaar te informeren middels dit fantastische blad. Dit scheelt kosten waarbij wij hopen dat u in elk geval wel doorgaat met de betaling van die 15 Euro jaarlijks. De meesten van u zijn al gewend om meer dan dat luttele bedrag over te maken voor de projecten en dat zouden wij graag zo willen houden tot het bewuste 50-jarig bestaan. En samen met de centen die wij nog in kas hebben kunnen we zorgen dat alle hulpverlening lekker door kan gaan. En u kunt daarbij helpen, wetende dat zoals u gewend bent elke cent goed aankomt en besteed wordt! Fausto gaat daarna nog door totdat al het resterende geld is besteed. Let wel... ook hij is de jongste niet meer en zal er een keer een punt achter willen zetten. En zonder hem gebeurt er niets!

We hadden al eerder besloten om eens in de twee jaren een bezoek aan Colombia te brengen waardoor dit geld scheelt! De laatste reis van mij was in november 2022 en mij volgende bezoek staat gepland voor eind maart 2025. Dit is dan voor mij tevens het laatste bezoek aan Colombia. Deze "afscheidsreis" word ik vergezeld door Karel en zijn echtgenote Tine. (Eigen kosten). Aangezien het voor mij, na ruim 45 keer de reis gemaakt te hebben best wel eens een emotioneel gebeuren zou kunnen zijn acht het bestuur het van groot belang dat dat ik word bijgestaan van een van de mede-bestuur leden. En Karel mag, na 25 jaren de penningmeester van HOGAR te zijn geweest, ook wel eens een pluim krijgen toch?

Alleen het schrijven van dit artikel raakt mij al behoorlijk want het is tenslotte niet niks om deze dikke rode draad door mijn leven te beeindigen! Maar zover is het nog niet en maakt u zich nog maar geen zorgen want ik blijf tot het einde en dus bent u voorlopig nog niet van mij af!

Hopende op uw vertrouwen en medewerking rekenen wij erop dat u ons trouw blijft tot 'het gaatje'. :)

HANS KERSTEN.

AGUARDIENTE

Een van de meest populaire dranken van Colombia. De meeste lezers van dit artikel zullen wel weten waar ik het over heb. De naar anijs smakende sterke drank kom je eigenlijk overal wel tegen. De meeste Colombianen zijn er verzot op en drinken deze drank op elk feestje of bij het uitgaan naar een restaurant.

Het wordt geschonken in een klein borrelglas en het liefst in een teug naar binnen gewerkt met daarna een flinke slok water! De drank wordt gemaakt uit een neutrale alcohol welke verkregen wordt uit uitgeperste suikerriet. Het wordt verrijkt met anijs extracten, zuivere geraffineerde suiker en bronwater. Dit alles wordt daarna gefilterd door een koolstof filter. De verdere toevoegingen worden geheimgehouden en verschillen per fabrikant. Of je nu in Cartagena, Bogota of Medellin bent, aguardiente is overal volop te koop, ook in supermarkten. Voor de fijnproevers is er wel degelijk verschil in smaak. Maar grappig genoeg is iedereen gewend aan zijn eigen regionale aguardiente! Door mijn vele bezoeken aan Colombia heb ik heel veel plaatsen mogen bezoeken en eerlijk gezegd ook met enige regelmaat mijzelf gezondigd aan het drinken van dit heerlijke vocht! Het wordt je dan ook, waar je ook bent, bijna opgedrongen om vooral deze drank te proeven. En als je er dan een glaasje van gedronken hebt wordt deze, zonder te vragen, meteen weer volgeschonken! Natuurlijk ben je daar zelf bij en kun je ook nee zeggen maar och, ik liet het me meestal wel smaken, vooral als ik daarna toch verder geen verplichtingen meer had. Alleen dronk ik er geen water bij maar meestal een slok cola. Je slaapt er verdraaid lekker op moet ik toegeven! Last van een kater de volgende dag heb ik nooit gehad! Maar als je het dan hebt over de lekkerste, kom ik uit op de aguardiente uit de provincie Antioquia.

De Aguardiente Antioqueno! En om me niet al te schuldig te voelen dronk ik dan de drank Sin Azucar! Zonder suiker dus. Uiteraard profiteert de overheid volop van het consumeren van deze geliefde drank. Met de belasting die wordt geheven is o.a. de metrolijn van Medellin betaald! Veelal wordt de belasting aangewend om de infrastructuur te verbeteren. Dus je zou kunnen zeggen "hoe meer Aguardiente er gedronken wordt des te beter zijn de wegen!".

HANS KERSTEN.

DE KERK VAN BUGA

Jarenlang heb ik voor Stichting HOGAR de projecten kunnen bezoeken. Voor de projecten in Cali reisde ik per auto, samen met Fausto, van Medellin via Pereira naar Cali. Daarbij passeerden wij telkens de afslag "Buga" en steevast zei Fausto dan dat Buga een speciale stad is omdat zich daar een bijzondere kerk bevindt. Totdat ik Fausto vroeg om dan nu ook eens deze belangrijke kerk te gaan bezoeken! Het verhaal bleek inderdaad bijzonder te zijn.

Nuestra Senor de Los Milagros de Buga oftewel Onze Heer van de Wonderen van Buga en bekend als de Heer van de Wonderen is een standbeeld van Jesus Christus in de vorm van een kruisbeeld en spontaan zonder het werk van mensenhanden tot stand gekomen. Dit wonderbaarlijke icoon is verschenen in de 16e eeuw in wat nu Buga Colombia is. Het is ook de naam van het heiligdom waarin het beeld zich bevindt.

In september 1573 merkte een inheemse vrouw, die haar brood verdiende als wasvrouw, een klein maar schitterend voorwerp dat door de stroming van de rivier Guadalajara werd meegevoerd. Het bleek een klein kruisbeeld te zijn. Met behulp van een gewone houten kist maakte zij een altaar voor het kleine kruisbeeld. Volgens de overlevering begon het kleine houten kruisbeeld op een avond uit te groeien tot een levensgroot beeld. Al snel verzamelden zich veel mensen om het huis van de vrouw en verbouwden het tot een toevluchtsoord. Een rijke familie uit de regio besloot land te doneren om een grote kerk te bouwen. Er werden 4 miljoen briketten gebruikt en de bouw werd uitgevoerd door vrijwilligers uit de hele regio. Door de eeuwen heen zijn er meerdere wonderen gebeurd waardoor de kerk en speciaal de Christusfiguur in populariteit steeg. De omgeving groeide uit tot de stad Buga! Toen ik met Fausto de kerk binnenging was het eerste dat mij op viel de kleur van de huid van de Christusfiguur. Een hele donkere Jesus zoals wij die hier in Europa niet kennen. Wij zijn opgegroeid met de wetenschap dat Jesus blank is. In Zuid-Amerika niet omdat het ooit gevonden kruisbeeldje ook al een donkere kleur had. Heel bijzonder!! Op het plein nabij de kerk zijn talloze winkeltjes met afbeeldingen van Jesus aan het kruis. Tal van grote en kleine standbeeldjes met de Christusfiguur zijn er te koop. Het deed mij denken aan Lourdes in Frankrijk waar ook een enorme commercie omheen hangt! Enfin, ik kon het niet nalaten om ook een paar van de kleine beeltenissen te kopen! Indertijd was ik als voorzitter nog verbonden aan onze plaatselijke R.K.-kerk. Gedurende een van de vergaderingen gaf ik onze, tamelijk ouderwetse, pastoor een van de beeldjes. Hij bekeek het met veel argwaan alsof het hier om een of andere heiligschennis ging! Hij wees volledig af dat het hier een normale afbeelding betrof en hield vast aan het feit dat het van de Zuid- Amerikaanse bevolking ging om bijgeloof. "Onze Christus is blank en is de enige echte Christus zoals we in de bijbel kunnen nalezen! Nou ben ik als Rooms Katholiek niet opgegroeid met enige kennis van de bijbel dus ging ik op zoek. Ik heb niets kunnen vinden over de enige echte huidskleur. Wel dat er gedurende de jaren na Christus sprake is geweest van een nogal getinte huid!!

Het geloof is wereldwijd altijd al een twistpunt geweest. Nog dagelijks ervaren wij de strijd om ons heen. Een ding is voor mij het belangrijkste, respect voor elkaar! En wat maakt het nou eigenlijk uit welke kleur onze huid is? We hebben allen een kind geadopteerd en geaccepteerd zoals het is. De kleur van de huid maakt het niet stouter of liever. We houden van elkaar toch?

Mijn bezoek aan deze beroemde kerk heeft dus nogal het een ander aan discussies teweeg gebracht. Maar niet ver van de uitgang van de kerk stond een standbeeld dat ons allebei in lachen deed uitbarsten! Een standbeeld van een heilige met de naam: "Santa Fausto Maya Guiterez"! Toeval? Nee, zei Fausto dit is een over-over-over broer van mijn over-over-over grootvader! Wat de waarheid achter dit beeld is zal ik nooit te weten komen maar een ding weet ik wel, het geloof is in de familie niet overgedragen want Fausto gaat nooit naar de kerk. Hij geloofd in de mensen en dat wij elkaar moeten helpen en dat is altijd de wens van "De Here" geweest. Dat laatste kunnen wij allemaal beamen, aan Fausto hebben wij een uitstekende vrijwillige medewerker die er inderdaad veel aan doet om, samen met HOGAR, de medemensen te helpen!

HANS KERSTEN.

DE CHIVA

Eigenlijk zijn de meesten van de lezers van het HOGAR-nieuws wel in Colombia geweest. Ongetwijfeld ben je dan ook geconfronteerd met het meest bekende gezicht van het land, de Chiva. Spaans voor "de geit". Deze prachtige geverfde bussen kom je het meest buiten de steden tegen.

De ambachtelijke, rustieke, bus is gebouwd op een buschassis met een aangepaste carrosserie van metaal of hout. In de bus zijn lange houten banken geplaatst. De meeste bussen hebben geen deuren of ramen en zijn aan een kant opengelaten om het in- en uitstappen mogelijk te maken. Iets dat overigens op zich al een hele klim is want ze zijn vrij hoog. Ze zijn volledig aangepast aan het openbaar vervoer op het platteland van Colombia en ook geschikt om te rijden in de Andesgebergten met de hoog/laag wegen. De bussen hebben bijna allemaal een ladder aan de achterkant om zo de ruimte boven op de bussen te kunnen voorzien van vracht, mensen, vee en koopwaar. Zelf ervaar ik het als een feest om een ritje te maken in een van de met rood geel blauw beschilderde bussen. Ik heb het geluk dat ik bijna jaarlijks naar Colombia mag reizen en een van mijn wensen is om telkens met een van mijn medereizigers dit "uitje" te delen. Meestal is deze rit van Rio Negro naar Quarne en terug omdat Fausto en Angela vlak bij een doorgaande weg wonen. Meestal hoef je niet eens bij een speciale bushalte te staan om in en/of uit te stappen. Je houdt je hand omhoog en ze stoppen. Het feest begint al bij het "bestijgen" van de bus. Een hele klim waarbij je vaak even een "kontje" krijgt van de conducteur. Deze handige en lenige man komt dan na enige tijd zijn geld in ontvangst nemen waarbij hij buitenom hangend aan de zijkant van de bus van bank naar bank klimt. Een fascinerend gezicht! Om een plaatsje te bemachtigen moet je soms over of langs de medereizigers klimmen. Colombia is een zonnig land maar een regenbui onderweg heeft ook iets aparts. Al rijdend klimt de conducteur dan half op de bus om een zeil naar omlaag te trekken welke vervolgens al fladderend de regen een beetje tegenhoudt. Kortom alles bij elkaar een hele belevenis die ik eenieder kan aanraden. Door de langzame overname van "gewone" bussen, omdat deze vele malen minder rook uitstoten, worden de chiva's overbodig. Ze worden dan gebruikt als vrachtwagen en helemaal volgestouwd met goederen. De eerste chiva stamt uit 1908. Uit Amerika werd een chassis gehaald welke in Medellin werd opgebouwd tot een bus. Voor die tijd maakte men gebruik van paard en wagen. Daarom werd er ook meteen een ladder geplaatst om op de bus goederen mee te kunnen nemen. In die tijd was het uniek omdat het een vervoermiddel was voor zowel personen als goederen! In Guatape, vlakbij El Penol, kun je als toerist een rondrit door het dorp maken in een mini-chiva. In Cartagena wordt de chiva ingezet als stadstour bus. Als toerist boek je een rondrit door de stad vanaf een uur of acht 's avonds. Achter in de bus zit een ritme muziekband en er wordt verwacht dat je meeklapt en/of gebruik maakt van de castagnetten die je bij het instappen van de bus voor weinig geld worden aangeboden. Na een half uur wordt een stop gemaakt op een groot plein en stap je uit om een empanada te eten. Er staan dan een stuk of tien van die bussen en er heerst een fantastische sfeer. Vervolgens brengt de "rumba bus" je naar een nachtclub. Om 12 uur middernacht word je weer opgehaald en bij je hotel afgezet. Wil je langer in de nachtclub blijven kan dat maar dan moet je wel een taxi nemen om "thuis" te komen. Een absolute aanrader moet ik zeggen. De chiva hoort voor mij bij Colombia!

HANS KERSTEN.

DE KINDEROPVANG IN CALI

Bij ons in Nederland weten we al lang niet beter. Kinderopvang is een algemeen goed. Vooral tweeverdieners maken hier gebruik van. Eigenlijk is het een luxeprobleem, beide ouders werken en dan is er opvang voor de kinderen nodig.

Veelal staan de opa's en oma's klaar om deze klus te klaren maar dat is niet iedereen gegeven. De kosten liegen er niet om, tien euro per dag per kind is vaak de prijs die er betaald moet worden. Toch boffen we hier wel want de overheid subsidieert in veel gevallen een aanzienlijk deel van de kosten. Ook veel werkgevers bieden financiële ondersteuning. In Colombia kent men dit fenomeen niet en staan ze met het oren te klapperen over de rijkdom die wij in Nederland genieten.

Wij, Stichting HOGAR Projecthulp, hebben eigenlijk alleen te maken met de minder bedeelden in Colombia, sterker nog, meestal zijn het de armste van dat land waar wij mee te maken hebben. In Cali bieden wij al vele jaren hulp aan de bevolking van de wijken Nueva Florida en Mojika. Krottenwijken van meer dan totaal 100.000 arme mensen. In beide wijken heeft HOGAR een school gebouwd om een groot aantal kinderen de kans te geven om te leren. Fantastisch want er was eigenlijk nagenoeg geen schoolruimte totdat wij onze hulp aanboden. Per school heb ik het dan al gauw over 450 kinderen per dag. Maar opvang voor de kleinsten, zoals wij die kennen in Nederland, is er niet.

In de wijk Mojika opende HOGAR in 2001een twee verdiepingen tellende school die ruimte bood aan 225 kinderen in de morgen en 225 kinderen in de middag. Maar toen de overheid in 2013 een enorm grote school met ruimte voor 1000 kinderen opende op amper 500 meter afstand was ons gebouw overbodig geworden! Twee jaren later is ons gebouw, na overleg met pater Julio, Fausto en ondergetekende, in gebruik genomen door het I.C.B.F. (kinderbescherming) als dagopvang voor de allerkleinste kinderen. Hiervoor moesten wel snel wat aanpassingen worden gedaan. Vooral de sanitaire voorzieningen en een extra watertank van 3000 liter moesten binnen een week geregeld worden. Ook het plafond moest worden verlaagd omdat het er veel te warm was. 38 Graden moest worden teruggebracht naar maximaal 30. Sindsdien maken dagelijks 225 kleintjes gebruik van het schoolgebouw. Fantastische oplossing toch?

Onder leiding van 15 dames van het I.C.B.F. wordt dagelijks op de kinderen gepast. De kinderen krijgen te eten en te drinken en de allerkleinsten moeten minimaal een keer per dag verschoond worden. Dat zijn 100 luiers per dag! Maar bij dat laatste zat nu juist het probleem, er was maar geld genoeg voor 50 luiers! Het duurde dan ook niet lang voordat pater Julio bij Fausto aan de bel trok om hulp! Toen het nog een school was zorgde HOGAR voor de educatieve materialen. De kinderopvang werd door het I.C.B.F. gefinancierd en een kleine bijdrage van de ouders. Zonder de hulp van HOGAR bleven er dus dagelijks een flink aantal kinderen voor een groot deel van de dag met een natte luier liggen. Dit ter bezuiniging! Dus voor ons was het niet zo moeilijk, de andere 50 luiers werden door HOGAR betaald. Het I.C.B.F. mag van de overheid geen geld in ontvangst nemen en er werd dus afgesproken dat maandelijks een nota van de leverancier naar Fausto werd gestuurd. Nou, reken maar uit, 50 luiers per dag is 250 luiers per werkweek is 1000 luiers per maand is 12.000 luiers per jaar! Je kunt het je eigenlijk niet voorstellen want het lijkt een gigantisch dure aangelegenheid maar toch was het goedkoper voor ons dan de educatieve materialen voor de 450 leerlingen toen het nog een school was!

Na twee jaren is het pater Julio en Fausto gelukt om tot een afspraak te komen met het I.C.B.F. Zij wisten meer geld los te peuteren van de regering en de kosten van de luiers werden daarna door hen zelf gedragen. Maar om even terug te komen op de financiële bijdrage die onze Nederlandse ouders ontvangen van de overheid wil ik toch wel even opmerken hoe goed wij het hier hebben. Twee verdieners met een paar duizend euro's aan inkomsten en een 32 of 36 uren per werkweek blijft toch altijd nog een luxe voor ongeveer 10 euro per kind per dag. En dan in Cali in de wijk Mojika, waar het heel vaak op alleen maar de moeder aankomt omdat pa in geen velden of wegen meer is te bekennen, moet moeder 1 euro per dag betalen! Daarbij moet ze ook nog 1 euro betalen voor de bus om op haar werk te komen! En dat bij een verdienste van 8 tot12 euro per dag. Daarbij in acht nemend dat de meesten van deze moeders geen schoolopleiding hebben genoten en het met een schoonmaak baantje moeten doen! Tien jaren geleden was de euro ruim 2000 Peso's waard, nu is dat ruim 4200. Maar de I.C.B.F bijdrage en de prijs voor de bus zijn ook gestegen van 1 naar 1,5 euro! Al met al dus een lange dag voor weinig geld. Maar ze zijn wel dolblij met de kinderopvang want er zijn ook ouders die hun zesjarig kind de hele dag voor hun kleinere broertje of zusje laten oppassen. In onze ogen onverantwoord!

Heeft U er ooit bij stilgestaan dat Uw donatie aan HOGAR besteed zou worden aan luiers voor kleine kinderen? Een leuke bijkomstigheid daarbij is dat wij, vijf jaren later, ook aan het project "Hombres Hermanos" van pater Winfrido Vercraeye, heel veel luiers hebben gedoneerd? Vijfhonderd per week . Dit voor een tiental incontinente oudjes! Zo zie je maar weer, je begint en vaak eindigt je leven in een luier!

Hulp is hulp zullen we maar zeggen en daarbij hopen wij nog lang op uw steun.

HANS KERSTEN.

PROJECT SCHOOL MONTANUELA

Er zijn niet veel leerlingen die gebruik maken van deze school. Het is eigenlijk een vrij klein project. Neemt niet weg dat ook de kinderen die naar deze school gaan ook wel eens in aanmerking willen komen voor een school-uitje! Dit soort zaken kun je natuurlijk wel aan Fausto overlaten. Hij regelde dat alle leerlingen, inclusief de moeders, gebruik konden maken van het zwembad van een verre "rijke" buurman! De moeders regelden het eten en HOGAR betaalde alles, inclusief de chippies. Feest voor de kinderen omdat een uitstapje er nooit van komt. Namens de kinderen en hun ouders van harte bedankt.

HANS KERSTEN

SCHOOL ALTOS DE ORIENTE

Het dak is vernieuwd, het schoolplein is aangepast, de toiletten doen het weer. Veel onderhoud dus aan dit project. Dit vergde ook voor de kinderen wel enige aanpassing gedurende de lesuren. Fausto meende hun ook eens in het zonnetje te moeten zetten en trakteerde hen op een uitje gecombineerd met spelletjes voor jong en oud. Voor dit evenement werden ze allemaal tot een grote "HOGAR reclame" uitgedost en op de foto gezet. Namens de kinderen van harte bedankt.

HANS KERSTEN

Project
HOMBRES HERMANOS

In memoriam Pater Winfrido J. Vercraeye.

Dit project wordt eigenlijk al sinds de begin jaren 80 door HOGAR financieel en met goederen ondersteund. Als officiële stichting bestaat het project dit jaar 35 jaar! Voordien werd alles gedaan op naam van de pater zelf. Begin november is de pater helaas overleden. Het leek mij goed om de levenswerken van de pater wat nader toe te lichten.

Padre Winfrido J. Vercraeye, geboren 28 juli 1931 werd priester gewijd in december 1956 en vertrok op 5 mei 1962 naar Bogota in Colombia. In 1963 reisde hij door naar Medellin waar hij de parochie "El Santo Sepulcro" oprichtte.

De daaropvolgende twintig jaar heeft hij kerk, scholen, dispensarium, parochiezaal, kortom een volwaardige parochie uit de grond gestampt! Hij hielp en verzorgde waar mogelijk en zette zich vooral in voor de verlaten jeugd en "oudjes".

Vanaf 1989 hield hij zich bezig met het oprichten van een stichting welke op 24 november van dat jaar de naam "Hombres Hermanos" (mensenbroeders), kreeg. De loze beloften van rijke landen ten spijt wilde hij "zijn" mensen tonen dat hij ze niet in de steek zou laten en hen nooit in de kou zou laten staan! Hij bouwde beperkte onderkomens voor de oudere mensen die nergens meer heen kunnen, op straat eten, slapen en leven, omdat zij niet hebben wat wij allemaal zo normaal vinden. Kleine huisjes voor in totaal 25 personen en een kleine tuin. Ook zorgde hij voor een werkplaats waar zij zich met iets bezig konden houden, zich nuttig konden voelen en op die manier hun eigen kleine gemeenschap konden helpen.

Hombres Hermanos is gelegen in de, toen nog, meest gevaarlijkste wijk van Medellin, Manrique, het oefenterrein van huurmoordenaars en het centrum van de drugshandel. Op 27 juli 1993 werd de Pater het onschuldige slachtoffer van een schietpartij. Nadat hij een hevige knal hoorde en meerdere mensen zag rennen besloot hij dekking te zoeken achter een geparkeerde auto. De tweede knal voelde alsof een ijzeren staaf op hem neerkwam maar het was een kogel die hemzelf had geraakt en waardoor hij neerviel achter de auto. Een derde knal, vlak naast, hem doodde een voorbijganger. Om hem heen hoorde hij nog roepen "die man is gewond en ook nee, hij is gewoon gevallen". Maar omdat hij roerloos lag te kermen verzamelde zich meerdere mensen om hem heen waarvan enkelen hem in een taxi wisten te tillen. Laverend door de overvolle straten bracht de taxi hem tot voor de deur van een kliniek waar al snel meerdere verpleegsters zich over hem ontfermden. Twee uur later lag hij op de operatietafel waar niet alleen een ijzeren plaat maar ook acht schroeven werden aangebracht om de stukken gebeente aan elkaar te houden. Na een onderhoud met de politie werd hij naar Hombres Hermanos gebracht alwaar zijn kamer vergelijkbaar was met een bioscoop! Rijen van bezorgde mensen kwamen hem hun steun betuigen. Na vier maanden lang met krukken te hebben gelopen kon hij langzaamaan weer wat normaal werk verrichten!

Drukte alom want er moesten dagelijks enkele honderden kinderen van een warme lunch worden voorzien. Van deze "straatkinderen" is 60% slecht en 40% behoorlijk ondervoed! De "gamines" helpen kon ook gevaarlijk zijn want bij het minste of geringste werd een dolk of pistool getrokken door deze kinderen van rond de 8 jaar oud! Het ging dus niet alleen om voeding maar ook om opvoeding! Ook werden dagelijks, bij toerbeurt, ongeveer 280 bejaarden beziggehouden met gym, dans, sport, bloemenschikken, cakes maken etc! Wat de Padre doet is de boodschap van Jezus waarmaken, evangelie in levenden lijve!

"Mensen zeggen dat ze moeten bidden slaat in deze armoedige toestand werkelijk nergens op want daarmee blijven ze honger houden en hebben zij nog steeds de liefde niet die hen toekomt", aldus de pater.

Van het begin af aan heeft Stichting HOGAR de pater financieel ondersteund of geholpen met materiele zaken. De hulp was van een grote wasmachine, tot de inrichting van de keuken, aanschaf van bouwstenen, eten, schoonmaakartikelen, Tena luiers en noem maar op.

Dit jaar, 2024, bestaat de Stichting Hombres Hermanos precies 35 jaar. Deze opzet was nodig omdat de pater zijn levenswerk voor altijd wilde veiligstellen. Dit bracht wel de nodige veranderingen met zich mee. De stichting moest zich aan wettelijke normen houden. Er moest een officiële ziekenzorg zijn met verpleegkundigen, een altijd beschikbare medische dienst, voldoende werkbare keukenapparatuur, maatschappelijk werkster, administratieafdeling maar ook een lift! HOGAR zorgde voor een schuin oplopend pad naar boven omdat er voor de lift geen ruimte was. De boven wonende oudjes konden daardoor dus gewoon met de rolstoel. Dit alles bracht meer zekerheid maar schroefde ook de kosten op.

De gemeente Medellin bracht steeds meer mensen naar de stichting waardoor er ruimte te kort was voor aparte kamertjes. De eetzaal werd slaapruimte voor 35 mannen en de werkschuur werd aangepast voor plaatsing aan 40 vrouwen. Wel werd er een financiële vergoeding betaald door de gemeente maar dit bleek al snel veel te kort om alles te runnen zoals de gemeente dit wilde! Om meer geld te krijgen ging de pater een beetje lucratief om met zijn boekhouding! Hij had liever geld van HOGAR in plaats van goederen! Een inventieve priester die altijd heel veel hulp heeft gekregen van talloze vrijwilligers uit de buurt.

Zaterdag 23 maart 2024 werd het 35-jarig bestaan van de stichting gevierd. Ook Stichting HOGAR ontving, via Fausto, een uitnodiging om dit te vieren. Als cadeau is er 500 Euro geschonken om de kosten van het feestje een beetje te drukken!

De laatste keer dat ik de pater, mijn grote vriend, Winfrido voor het laatst heb gezien en gesproken was in november 2022. Hij was zwak en sprak zachtjes, kreeg persoonlijk hulp van een verpleegkundige en was blij mij weer te zien. Wel was er toen al enige vorm van dementie aanwezig. Het gebruikelijk glaasje whisky dat wij altijd samen dronken maakte plaats voor een kopje koffie! Padre Winfrido, was een man om van te houden.

Door zijn vele goede werk gedurende zijn leven heeft hij niet zomaar een steen maar een grote kei in de rivier gegooid waardoor de stroming van de rivier heel anders is gaan lopen.

HANS KERSTEN

Adoptie is een mooi, spannend en emotioneel avontuur

Beste Hogarmensen,

Jullie fijne blad kwam met de post en de oproep met de vraag hoe het met de kinderen gaat ... resoneerde.

Van tevoren droom je over hoe het zou gaan verlopen en gaandeweg kom je voor opvoed- en levensvragen te staan. Dit geldt natuurlijk voor alle ouders maar als adoptieouder toch even meer op een ander level.

Wij gingen het avontuur wee keer aan. In 2003 voor Cristian naar Popayan en in 2008 voor Juliana naar Cali.

Het waren twee fantastische reizen naar Colombia maar ook met duidelijke verschillen.

Bij Cristian verliep alles volgens het 'boekje'. Hij was bijna 3 jaar vanaf zijn geboorte liefdevol verzorgd in hetzelfde pleeggezin. Hij was goed voorbereid op onze komst en zijn nieuwe leven. We hadden een goede overdracht met veel informatie en foto's, eigen kleren en speelgoed waardoor we later via een zoektocht zijn pleegfamilie weer gevonden hebben en zelfs twee keer hebben mogen ontmoeten in 2008 en 2019.

Cristian is veilig gehecht en heeft zich daardoor goed aan kunnen passen. Hij is geïnteresseerd in zijn roots maar vooral vernederlandst zegt hij zelf. Hij heeft zijn hbo studie afgerond, passend werk gevonden en vaste vrienden met het daarbij behorende sociale leven. Een goed geaard leven zoals je iedere geadopteerde toe zou wensen.

Zo anders is het leven van Juliana verlopen...

We kregen Juliana toen zij twee jaar was. Ze heeft een moeilijke te vroege start gekend in Cali, waarna niet helemaal duidelijk was hoe de volgende twee jaar verlopen zijn. Onze ontmoeting verliep rommelig. Er was geen fijne overdracht, geen eigen kleertjes of speelgoed. Het werd een totaal blanco nieuwe start met veel uitdagingen. Juliana was een heerlijk actief kind maar mede door haar moeizame start al beschadigd met een 'gat' in haar hart wat niet meer gedicht kon worden de jaren erna.

Ze heeft het altijd lastig gehad op school, met vrienden en met haar te hoge verwachtingen van het leven. De overgang naar de middelbare school was groot met een keer wisselen van school, het werd haar te zwaar voor wat betreft school. In 2019 zijn we met het gezin op rootsreis naar Colombia geweest waarbij voor zowel Cristian als Juliana hun geboortesteden hebben bezocht. In Cali (geboorteplaats Juliana) hebben we nog geprobeerd om meer informatie te krijgen omtrent de geboorte van Juliana maar de ICBF stond er niet voor open omdat ze nog geen achttien was. Het was een fantastische reis en we dachten dat het haar goed had gedaan om meer inzicht in haar verleden te krijgen. Iets wat ze zelf altijd graag wilde.

School lukte haar niet meer en ze kwam vanaf haar 14e jaar (begin van het derde jaar havo) met depressieve klachten thuis te zitten. Het werden hele zware jaren waarin Juliana begon met automutileren wat overging in een eetstoornis. Mede door corona en nalatigheid binnen de zorg belandde Juliana in een niemandsland. Het was constant werken en zoeken naar goede passende hulp en aandacht.

Zoals bekend, is de geboden jeugdzorg in Nederland niet optimaal en zijn de wachtlijsten lang. Hier hebben we ook de nodige strijd bij geleverd om de juiste zorg geleverd te krijgen, wat uiteindelijk niet is gelukt. Na weer een doorverwijzing belandde ze voor haar eetstoornis op een wachtlijst. Eindelijk zou ze met een therapie gaan starten maar drie dagen voor het starten van deze intensieve therapie werd het hele circus afgeblazen en kwam ze weer op een nieuwe wachtlijst.

Voor haar was het leven een grote strijd. Juliana kon voor andere mensen en haar trouwe vriendinnen mild zijn en had altijd een positieve peptalk. Maar voor zichzelf was ze hard en meedogenloos. Ze kon het leven niet omarmen ondanks dat ze mooi, intelligent en humoristisch was.

Het leek de laatste paar jaren beter te gaan met Juliana. Juliana was gestopt met school en ze had een baantje gevonden in een laagdrempelige lunchroom. Ook mocht ze op een iets hoger niveau jazzdansen. Maar toch was het niet wat ze voor ogen had en begon aan een thuisstudie. Ze wilde zo graag ook de vlag aan het huis hebben hangen en dat ze in haar ogen meetelde in de maatschappij. Met die gedachten legde ze zichzelf weer druk op waardoor haar worsteling met het leven bleef.

Afgelopen Januari heeft Juliana besloten dat ze zo niet meer verder kon leven ... Totaal onverwachts, al hadden wij het gevoel dat ze dit niet voor altijd zou kunnen volhouden. Ze wist dat ze het goed had in een liefdevol gezin maar haar demonen en het gat in haar hart was te groot. Hoe eenzaam en zwaar en moedig moet dit voor haar geweest zijn om dit te besluiten...

Maar hoe ga je verder met zo'n verlies. Hoe maak je het draagbaar ook voor alle jonge mensen die om haar stonden. We hebben een intense maar prachtige laatste week thuis met haar kunnen ervaren, waar iedereen op zijn eigen manier afscheid van haar kon nemen.

Voor ons was het verzachtend om te zien dat ze zo'n vredige uitstraling had, ze leek wel een Madonna, ze had eindelijk de rust waar ze zo naar verlangde...

De uitvaart was prachtig met een mooi Colombiaanse tint.

'Leven is verlies ervaren. Overleven is leren hoe ermee om te gaan'

We hebben een tijdje getwijfeld of we ons verhaal zouden insturen maar dit is ons overkomen. Ondanks alles zijn we nog steeds dankbaar dat we twee kinderen hebben mogen adopteren en Colombia blijft in ons hart.

Met groet, Jan, Astrid en Cristian

Eventuele reacties kunnen worden gestuurd naar *redactie@hogarnieuws.nl.*

113 zelfmoord preventie

Praten over zelfmoordgedachten kan anoniem:

- chat via www.113.nl
- bel 113
- of bel gratis 0800-0113

Tour de eje cafetero

Afgelopen augustus hebben we met drie van onze kinderen opnieuw Colombia bezocht. Het was voor ons de vierde Colombiareis. Na het ophalen van Juan in 2002 en Lucila in 2008 hebben we in 2015 samen vijf weken rondgetrokken.

Nu is de aanleiding het legaat dat onze tante heeft nagelaten aan Hogar. Daarover schreef Hans Kersten al in het vorige Hogarnieuws. We wilden graag met eigen ogen zien hoe het geld besteed was en dat natuurlijk combineren met weer wat zien van het land. Onze reis hadden we daarom gepland rondom een bezoek aan Medellin waar we met Fausto de scholen zouden bezoeken waar het geld van onze tante besteed is.

Waar we in 2015 een gids bij ons hadden en alles met openbaar vervoer hebben gedaan, hadden we er nu voor gekozen een auto te huren en zelf onze reis uit te stippelen. Autorijden in Colombia is een belevenis op zich, maar als je er eenmaal aan gewend bent dat 'alles' is geoorloofd merk je ook dat vrijwel iedereen daar rekening mee houdt. Dat maakt het in zekere zin niet minder veilig dan in Nederland. Sterker nog, het viel me na terugkomst op dat het hier vaak veel agressiever aan toegaat. Het werd één keer echt spannend, niet door andere weggebruikers, maar omdat het weggetje waar Google maps ons overheen stuurde zo steil was, dat we bijna stil vielen. En, ook even niet op gerekend, op Colombiaanse tolwegen kun je alleen 'in efectivo' (contant) betalen, ook bij het wegrestaurant. Maar toen we lieten zien dat we het geld overgemaakt hadden naar de bankrekening, mochten we gelukkig alsnog doorrijden.

Via Panama landden we na een voorspoedige reis in Pereira waar we gastvrij onthaald werden bij onze eerste accommodatie om bij te komen van de reis. Naast lekker eten konden we daar ook meteen een prachtige wandeling maken met veel uitzichtpunten. Daarna volgde meteen het letterlijke hoogtepunt van de reis. De Termales Ruiz de Nevado (niet zo ver van de gelijknamige vulkaan) liggen op 3500 meter, om er te komen moesten we zelfs even over de 4000 meter heen. Een prachtige tocht en plek om te verblijven.

Voor we in Medellin aankwamen, bezochten we ook nog Jardin, een prachtig kleurrijk plaatsje waar we heerlijk hebben gewandeld in de heuvels en konden vertoeven op de talrijke terrasjes. Onze dochter zei: 'als ik ergens zou willen wonen in Colombia, zou dat best hier kunnen zijn'.

Onze accommodatie in Medellin lag precies aan de andere kant dan waar we vandaan kwamen, maar ook het doorkruisen van de stad bij aankomst ging, los van de drukte en het stapvoets rijden, zonder problemen. We verbleven op een finca in het voorstadje Copacobana, ook 's avonds een gezellige en vooral ook veilige optie om bijvoorbeeld een hapje te eten.

Op de dag waarop we met Fausto hadden afgesproken stond hij ons al op te wachten bij de metro. De bedoeling was dat na de metro en kabelbaan een auto ons op zou komen halen maar de weg was geblokkeerd. Een stukje kreeg nieuw asfalt en dan kan niemand er door want een omleiding is er niet. Met een beetje geduld, een extra kopje koffie, en een paar stukjes lopen kwamen we er toch.

We bezoeken deze dag in Bello drie scholen die vlak bij elkaar liggen: **Prodein**, waar van het legaat een klaslokaal gebouwd is voor natuurkunde, scheikunde en biologielessen inclusief al het materiaal om praktijklessen te kunnen geven. De tweede school, **fundacion Angeles Sonadores**, voorzien we van eten voor de komende dagen en tenslotte bezoeken we ook nog **Altos de Oriente**, waar Hogar al twintig jaar van alles voor elkaar gekregen heeft. We hebben mooie gesprekken met de kinderen die zich van alles afvragen: wat we eten in Nederland omdat we geen bananenbomen hebben en of we bang zijn omdat we leven onder zeeniveau. Maar ook serieuze onderwerpen komen voorbij: of er ook hier sprake is van racisme en oorlog bijvoorbeeld. Het blijft bijzonder om te zien hoeveel Hogar hier voor elkaar gekregen heeft, maar ook hoe hard het nog steeds nodig is.

Een dag later bezoeken we ook nog de twee locaties van **Casa del buen dios**, een soort Ronald McDonalds huizen voor zowel kinderen als volwassenen. Ook hier valt de betrokkenheid en gedrevenheid op van alle werknemers waarmee ze zich inzetten voor deze kwetsbare mensen.

De rest van de dagen in Medellin komen we een beetje bij op de bekendere (Jardin Botanico, Parque Arvi) en minder bekende (Bello en Copacabana) plekken.

Het tweede deel van de vakantie bestaat uit de autotocht van Medellin naar Bogota die we uiteindelijk in drie stukken gehakt hebben met drie heel verschillende overnachtingsplekken. Guatape is een kleurrijk en levendig, om niet te zeggen druk, toeristisch plaatsje, bekend om zijn stuwmeer. Alleen jammer dat de energiemaatschappij zonder overleg veel extra elektriciteit opgewekt heeft, waardoor het water meters lager staat dan normaal en dat geeft veel 'littekens' in het anders zo mooie landschap. In plaats van cabanas aan het water die we geboekt hebben betekent dit dat het water tientallen meters ver weg staat.

Het volgende plaatsje, La Dorada, gesticht door Pablo Escobar, ligt in het dal van de Rio Magdalena en is dus wel gezellig maar ook stoffig, lawaaierig en heet. Guadas, is een wit koloniaal door de Spanjaarden gesticht dorp met ook weer een prachtig plein. Allemaal hebben ze hun eigen charme en eigenheid.

Op de laatste dag rijden we nog ongeveer 3 uur de laatste bergcol over voordat Bogota aan onze voeten ligt. Maar ook deze miljoenstad inrijden gaat vlot, we vinden snel de plek waar we onze auto in moeten leveren en ruim voor vertrek staan we klaar bij de gate voor het vliegtuig dat ons met een tussenstop in Cartagena terug naar Nederland vliegt.

Opnieuw hebben we een reis gemaakt die nog lang na suddert met herinneringen en indrukken van alle contrasten, prachtige natuur, mooie en vriendelijke mensen en heerlijke stadjes. Toch maar weer gaan sparen voor een volgende keer?

Fam. Verweij
Eindhoven

WETENSWAARDIGHEDEN OVER COLOMBIA

Het maakt niet uit waar je je begeeft in de wereld, in elk land zijn er wel eens in de zoveel jaar verkiezingen. Of het land nu groot is of klein, een leider is nodig. Vaak gaat dit gepaard met de nodige strubbelingen.

Nederland, een van de kleinere landen, is notabene aanvoerder wat betreft het aantal partijen waaruit een leider gekozen moet worden. Een procedure die het er niet gemakkelijker op maakt omdat samenwerking met meerdere partijen nodig is om een leider te kunnen benoemen en te regeren!

Veel Nederlanders gaan niet naar het stembureau omdat zij weinig of geen vertrouwen hebben in alles wat er zich in het parlement in Den Haag afspeelt. Daarnaast hebben wij ook te maken met gemeenteraad verkiezingen en de Europese verkiezingen. Al met al is dit voor veel mensen te ondoorzichtig. Hoe zit dat eigenlijk in Colombia?

Het Lagerhuis van Colombia telt 166 afgevaardigde leden. Elke vier jaar zijn er congresverkiezingen. Het Hogerhuis heeft 102 Senatoren verdeeld over 32 districten van het land. Elk district levert een of meer afgevaardigden. Elk departement heeft een gouverneur, (gobernador). Het land heeft zelfs vier bijzondere kiesdistricten, een voor de indiaanse gemeenschappen, twee voor de afro-Colombiaanse gemeenschappen en een voor alle Colombianen die in het buitenland wonen! Om te mogen stemmen moet je tenminste 25 jaar zijn. Ook de gekozen leider moet minimaal 25 jaar oud zijn.

Colombia is ruim dertig keer groter dan Nederland en telt ruim 53 miljoen geregistreerde inwoners (2023). Bij de vierjaarlijkse verkiezingen gaat het meestal om twee eindkandidaten die voor president strijden. Van de ruim 53 miljoen inwoners van het land woont 35% in de vier grootste steden, te weten Bogota, Medellin, Cali en Barranquilla. Op het platteland, waar 65% van de bevolking leeft, heerst veel armoede en heeft men over het algemeen geen binding met een verkiezing van wie dan ook! Veelal heeft men te maken met corruptie en is er geen vertrouwen dat de regering hier iets mee wil of kan doen!

Er zijn meerdere guerrillagroeperingen actief waarvan de FARC en ELN de grootste zijn. Zij zorgen voor veel misstanden in het land welke door de VS worden uitgebuit om de economische overmacht met behulp van lokale collaborerende elite in stand te houden. In 1984, nog niet eens zolang geleden dus, sloten de FARC na twee jaar onderhandelen een eerste vredesakkoord met de regering. Dit hield precies 1 jaar Stand! Alle FARC-leden die naar de politieke partij Union Patriotica waren overgestapt, al hun verkozen gemeenteraadsleden en volksvertegenwoordigers werden binnen één jaar vermoord door doodseskaders. Hun aantal wordt geschat op 6000!! De FARC keerden terug naar de gewapende strijd en werden de grootste en meest handige gewapende oppositie van Colombia.

Dit resulteerde tot een wereldrecord van het hoogste aantal interne vluchtelingen in eigen land.

Tot op de dag van vandaag leven nog steeds meer dan 7 miljoen Colombianen in vluchtelingenkampen (lees krottenwijken) in eigen land.

Veel van de krottenwijken liggen in de vier grote steden. Waarvan Medellin en Cali voor onze stichting HOGAR Projecthulp het meest bekend zijn omdat wij daar scholen hebben gebouwd en veel projecthulp verlenen. Beide steden zijn hard bezig om de krotten af te breken en de bewoners naar een, zij het een heel bescheiden, stenen woning te verhuizen. Op deze wijze genieten zij een veel beter "menselijk" bestaan. Deze woningen zijn gratis en bieden een beter stedelijk aanzicht!

Met name rondom "onze" school in de krottenwijk Mojika, bij de lezers beter bekend als Nueva Florida, zijn veel krotten afgebroken en wonen de mensen in een verder gelegen stenen woning.

De algehele situatie in Colombia is de laatste 10 jaren aanzienlijk verbeterd. Het is een stuk veiliger en rustiger.

Waar voorheen Cartagena de aangewezen plaats was om als toerist te bezoeken zie je nu overal in het land meer toeristen. Aan de wegen wordt hard gewerkt en ook het verkeer bestaat uit veel meer nieuwere auto's.

Er zijn prachtige toeristische rondreizen beschikbaar. Of het nu aan de politiek te wijten is of niet, duidelijk is dat het in al die jaren dat ik Colombia mocht bezoeken bergopwaarts is gegaan t.a.v. de leefbaarheid. En deze "opbouwende" activiteiten zorgen tot rust in het land waardoor men ook meer vertrouwen krijgt in de politiek en dus ook meer stemmers! Kortom een prachtig land waarop ook elke geadopteerde Colombiaan trots mag zijn.

HANS KERSTEN

Pauli Praat

Op het moment van schrijven is Trump net weer herkozen als president van de VS, heeft ons kabinet op klappen gestaan en is Sinterklaas net aangekomen. Ach, what's new?

Ik merk dat ik, met het ouder worden, steeds vaker dingen probeer uit te blokken die mij negatief beïnvloeden. Ik heb gewoon geen zin meer in al dat gezeik. Ik zie op het nieuws alleen maar negativiteit en ik vind de wereld sowieso knettergek geworden. Iedereen vindt tegenwoordig iets van iedereen en verdraagzaamheid is al helemaal een vies woord. Relativeren ook trouwens. Natuurlijk is het best lekker om af en toe even lekker te mopperen, en een off-day is ook heel normaal. Maar dat constante gedoe: vreselijk.

Het is de voornaamste reden dat ik eind juni gestopt ben als bestuurslid jeugd bij de voetbalvereniging. Echt waar: tien jaar lang gezeik! Dat was het. Iedereen die als vrijwilliger zo'n post bekleed heeft, snapt wat ik bedoel. Ik wist toen ik eraan begon, dat ik nooit 1000 leden tevreden zou kunnen houden. Toch werd ik steeds weer verrast over het fanatisme wat ouders aan de dag leggen als het om hun kind gaat. En hoe het begrip 'vereniging' niet meer begrepen wordt, omdat ouders zich ook hier als consument gedragen.

Elk jaar medio maart begon het geharrewar over de teams voor het nieuwe seizoen. Zo'n 75% van de ouders denkt dat het eigen kind Messi 2.0 is. Kreeg ik gewoon mailtjes met de eis dat het kind wel in een selectieteam moest komen. Bekrachtigd met duizend-en-één redenen waarom dat moest. Ik leerde al snel om dat soort berichten gewoon te negeren. In gesprek gaan heeft namelijk geen zin, omdat ouders meestal blind zijn als het op hun eigen kinderen aankomt.

Ik heb ooit de fout gemaakt om tegen een moeder te zeggen dat het accepteren van teleurstellingen gewoon bij het leven hoort. Ai... Ik zal jullie haar lawine aan woorden besparen. Overigens is in dit voorbeeld het meisje gewoon ingedeeld op haar eigen niveau en niet in het hoogste team. Met als gevolg dat het arme kind acuut uitgeschreven en naar een andere vereniging gestuurd werd. Waar ze ook niet in het hoogste team kwam, maar in een team waar toevallig nog plaats was en ze niemand kende. Waarna ze een jaar later weer lid werd bij ons. Heb die moeder nooit meer horen zeuren. Tja.

Elke dinsdag en donderdag komt er een hele rij auto's de parkeerplaats op rijden, deur open, kind eruit, en door. Frank trof laatst een jong kind moederziel alleen in het donker aan voor een nog gesloten terrein. Bijna een uur voordat de trainingen zouden starten. Men was druk dus hij was vast afgedropt. De reden? Nou, die is me meer dan me lief is medegedeeld door ouders. 'Ik betaal contributie!' Dus: mijn kind is op die momenten jullie probleem, en nee: ik help niet achter de bar of tijdens trainingen. Ik heb ooit eens, nadat een jongetje van een jaar of 7 boos van de training weggerend was, de moeder gebeld. Het kind was nergens meer te vinden dus we maakten ons zorgen. Moeder aan de andere kant van de lijn: 'Ik heb hier echt geen tijd voor hoor, we hebben hier thuis nu net even rust omdat hij naar training is.' De optelsom van dit soort dingen was dat ik een rugzakbegeleider en een gedragscommissie heb aangesteld. Twee potige politiemannen die in hun vrije tijd de raddraaiers op de club bij de kladden pakten. En een rugzakbegeleider die trainers ondersteunde bij ongewenst gedrag, aangezien de ouders vaak in geen velden of wegen te bekennen waren.

Nu ik geen bestuurslid meer ben, kan ik weer het terrein op komen lopen zonder me schrap te zetten voor een hoos aan klachten. Het grappige is dat ik ze nog steeds allemaal te horen krijgen. Maar omdat ik niet meer eindverantwoordelijk ben kan ik me onthouden van commentaar. Of juist gewoon op z'n Rotterdams zeggen wat ik vind zonder filters. En ik moet je zeggen: een stapje terug bevalt me prima!

stichting-hogar.nl

Voor maar € 17,50 schenkt u al een schooltas met alle benodigdheden voor een heel schooljaar aan een kind in Colombia.

Een kind, een tas!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

De tassen met inhoud worden door Fausto ingekocht in Colombia!

Vaak ontvangen we goede ideeën om extra geld in te zamelen voor de projecten in Colombia. Daarnaast zijn er al veel leden en adoptieouders die zelf geld inzamelen voor een bepaald project.

Hoewel we als Stichting HOGAR alle projecten dit jaar konden steunen, willen we ervoor zorgen dat we dit kunnen blijven doen. Sponsors zijn vaak dichterbij dan je zou denken, maar dan moeten we wel weten waar we moeten zoeken. Hiervoor hebben we uw hulp nodig!

Werkt u bij een bedrijf wat veel doet aan maatschappelijk ondernemen en denkt u dat er wel ruimte is voor een nieuw project? Breng dan eens Stichting HOGAR onder de aandacht! Zoekt uw school nog een goede bestemming voor het zendingsgeld? Wie weet is Stichting HOGAR dan een mogelijkheid!

Met de buren samen een bepaald project steunen? Laat het ons dan weten!

U kunt bij ons informatiepakketten aanvragen. Aan de hand van deze folders en leaflets kunt u heel goed visueel maken hoe Stichting HOGAR de diverse projecten steunt. Informatie aanvragen kan via de website www.stichting-hogar.nl of via info@hogarnieuws.nl

Een kind, een tas!
Maak € 17,50 over op
NL14 INGB 0009 5617 37
t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'schooltas'

Plaats hier uw advertentie en steun Hogar projecthulp

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met de advertentieverkoop van HOGAR-Nieuws
E-mail:
advertentie@hogarnieuws.nl
Alle inkomsten uit de advertentieverkoop gaan in zijn geheel naar de projecthulp van stichting Hogar.

Uw bijdrage in Hogarnieuws?

Uw ervaringen met uw adoptiekinderen kan van onschatbare waarde zijn voor andere ouders. Uw verhalen en tips geven troost en steun.
Stuur uw verhaal naar
(eventueel anoniem)
redactie@hogarnieuws.nl of
per post:
HOGAR-Nieuws
familie Pauli,
Biezematen 22,
7326 KH Apeldoorn

Wij zoeken sponsors

Colofon

WINTER 2024, 29e jaargang
HOGAR-nieuws is een uitgave voor stichting HOGAR

Redactie

Karin van Dongen en Arjan Parie
Mariëlle en Frank Pauli

Adreswijzigingen en abonnementen:

leden@hogarnieuws.nl

Kopij:

redactie@hogarnieuws.nl

Redactieadres:

Familie Pauli, Biezematen 22
7326 KH Apeldoorn

Ontwerp en Lay-out

PARDON – Grafisch ontwerp

Bestuur Stichting HOGAR

Hans Kersten, Karel van den Berg,
Aralt Brilman, Arjan Parie, Frank Pauli

Aan deze uitgave werkten mee:

Hans Kersten

Giften

Rekeningnr. NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. HOGAR-Nieuws te Apeldoorn

Een jaarabonnement van het HOGAR-Nieuws kost € 15 per jaar, prijswijzigingen voorbehouden. Het HOGAR-Nieuws verschijnt tenminste twee maal per jaar. Het abonnementsgeld dient per vooruitbetaling te worden voldaan. Abonnementen gelden tot wederopzegging en worden zonder tegenbericht automatisch verlengd. Het abonnement is geldig voor een kalenderjaar, dat wil zeggen van januari tot en met december. Opzeggingen dienen daarom schriftelijk vóór 1 december ontvangen te zijn. Aanmeldingen die op een willekeurig moment in een lopend jaar worden ontvangen, betalen het aantal nog te verschijnen uitgaven van het HOGAR-Nieuws. In januari daaropvolgend vindt de betaling plaats voor het komende jaar. De redactie moet de ingezonden kopij soms inkorten of enigszins redigeren.
© HOGAR-Nieuws

Een kind, een maaltijd, een toekomst!

EEN MAAND LANG ETEN OP SCHOOL

STICHTING-HOGAR.NL
PROJECTHULP COLOMBIA

Een kind, een maaltijd!

Maak € 17,50 over op

NL14 INGB 0009 5617 37

t.n.v. Hogarnieuws, Apeldoorn
o.v.v. 'Maaltijd'